

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/58/2014
Identifikačné číslo spisu: 8112010212
Dátum vydania rozhodnutia: 22.10.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Burger
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:8112010212.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Aleny Šiškovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 22. októbra 2014 v trestnej veci obvineného G. J. a spol., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného P. J., ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Surmu, advokáta v Prešove, proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo 16. augusta 2012, sp. zn. 3T 12/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 4. apríla 2013, sp. zn. 9To 36/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného P. J. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 16. augusta 2012, sp. zn. 3T 12/2012, boli obvinení G. J. a P. J. uznaní za vinných zo zločinu lúpeže spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 10. októbra 2011 asi o 20.30 hod. v Prešove na ulici Košickej pri Hypermarkete Tesco, na chodníku vedúcom od hlavnej železničnej stanice Prešov ku Hypermarketu Tesco, v blízkosti miesta, kde chodník križujú železničné koľaje, po predchádzajúcej vzájomnej dohode prišli k I. B. a následne obvinený G. J. vytiahol z vrecka nohavíc kovový teleskopický obušok čiernej farby a povedal „dávaj peniaze“, po tomto konaní ho obvinený P. J. chytil zozadu rukou v oblasti pod krkom a zvalil ho na zem na ľavý bok a svoje koleno mu pritlačil na pravú stranu tváre, pri tom ako ho držal na zemi mu obvinený G. J. prehľadával vrecká, pričom z ľavého vnútorného vrecka bundy mu vytiahol finančnú hotovosť 30 €, ktorým konaním obvinení I. B. spôsobili drobné poranenia, a to odreniny spodnej pery a ľavej ruky, ktoré si však nevyžiadali lekárske ošetrenie.

Súd obvinenému P. J. uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 29. novembra 2011, sp. zn. 1T 90/11, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinení boli zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenému I. B. náhradu škody v sume 30 €.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie obaja obvinení a prokurátor.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. apríla 2014, sp. zn. 9To 36/2012, zrušil v napadnutom rozsudku výroky o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému P. J. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona; § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T 90/2011, zo dňa 29. novembra 2011, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov a pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený P. J. písomným podaním zo 4. augusta 2014 (doručeným súdu prvého stupňa 5. augusta 2014) podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Surmu proti rozhodnutiu Okresného súdu Prešov zo 16. augusta 2012, sp. zn. 3T 12/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 4. apríla 2013, sp. zn. 9To 36/2012, dovolanie.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku. Podľa názoru obvineného výrok rozsudku Okresného súdu Prešov bol založený na jedinom priamom dôkaze - výpovedi poškodeného I. B.. Všetky ostatné dôkazy boli len nepriamymi dôkazmi odvodenými od výpovede poškodeného. V tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 38/1970, R 38/1968). Spôsob vykonania dôkazov bol v rozpore so zásadou uvedenou v § 2 ods. 10, ods. 14, § 119 Trestného poriadku. Súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy možnú protichodnosť záujmov spoluobvinených, keďže samotný príbuzenský pomer nenasvedčuje, že museli mať pri stretnutí s poškodeným spoločný úmysel zahŕňajúci tak ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa (R 57/1970). Preto ich konanie nemuselo nevyhnutne naplniť znaky spolupáchateľstva. Obvinený G. J. nevedel o tom, že poškodený dal obvinenému P. J. 30 €. G. J. sa mal dostaviť na miesto činu neskôr. Za danej situácie v súlade s princípom zákonného vykonania dôkazov v zmysle § 119 Trestného poriadku bolo nevyhnutné za účelom náležitého objasnenia veci vykonať aj konfrontáciu oboch obvinených. Obvinený P. J. alej v dovolaní uvádza, že nebolo dostatočne preukázané, že jeho konanie naplnilo znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu lúpeže. Rovnako ani to, že zločin spáchal závažnejším spôsobom konania so zbraňou. Kamerový záznam z bezpečnostnej kamery na Hypermarkete Tesco dokazuje iba držanie poškodeného obvineným G. J., pričom obvinený P. J. sa ho vôbec nedotýkal a ani nepoužil proti poškodenému kovový teleskopický obušok. Ak došlo k zločinu lúpeže, tak konanie obvineného P. J. malo byť podradené iba pod základnú skutkovú podstatu trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Ako vyplýva zo spisového materiálu u obvineného P. J. nebolo nájdených predmetných 30 €. Jeho konanie bolo preto možné kvalifikovať ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona. Tieto skutočnosti namietal obvinený aj v odvolaní, avšak Krajský súd v Prešove sa nimi v

rozpore so zásadou in dubio pro reo nezaoberal. Obe rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Z týchto dôvodov obvinený P. J. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel dovolaniu a vyslovil porušenie zákona rozsudkom Krajského súdu v Prešove a rozsudkom Okresného súdu Prešov ako aj konaniami pred príslušnými súdmi a napadnuté rozsudky zrušil. Následne Okresnému súdu Prešov prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov 4. septembra 2014. Uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To 36/2012, zodpovedá zákonu. Podľa názoru prokurátora nie sú splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Preto navrhol dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku) za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obsah podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje jeho podstatnú zhodnosť s tým, čo obvinený P. J. uvádzal v odvolaní.

Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízií skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Obvineným uvádzaný dôvod obsiahnutý v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku sa týka nesprávnej aplikácie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav. (Podľa názoru obvineného mal byť skutok správne právne kvalifikovaný ako lúpež podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona eventuálne ako trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona.) Zisteným skutkovým stavom je však dovolací súd viazaný, ale len za predpokladu, že tzv. skutková veta uvedená vo výrokovvej časti rozsudku obsahuje vyjadrenia všetkých skutkových okolností, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia skutku. V danom prípade skutková veta rozsudku obsahuje všetky zákonné znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona.

Nesúhlas obvineného s hodnotením dôkazov oboma nižšími súdmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa už uvedeného § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku; pretože dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem trestného práva hmotného. Hodnotenie dôkazov pritom upravujú normy trestného práva procesného.

Uvedené konštatovanie sa vzťahuje aj k namietanému nepoužitiu zásady „in dubio pro reo“. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že jej použitie prichádza do úvahy len vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. S touto otázkou sa oba súdy vysporiadali a svoje závery odôvodnili na str. 7 -9 rozsudku okresného súdu a na str. 5 - 6 rozsudku krajského súdu. V konečnom dôsledku pochybnosti, na ktoré poukázal obvinený, súdy objasnili po rozsiahlom dokazovaní (výsluchy obvinených, poškodeného, svedkov, rekognícia, konfrontácie oboch obvinených s poškodeným, kamerový záznam, ohliadka miesta činu, listinné dôkazy atď.).

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou ich voľného hodnotenia. Všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Nevykonanie dôkazov

predpokladanom obvineným (v danom prípade nevykonanie konfrontácie medzi obvinenými), nie je možné považovať za dôvod dovolania. Najvyšší súd len pripomína, že takýto dôkaz nebol počas celého trestného konania žiadnou z procesných strán ani navrhnutý.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V prípade, že súd vyhodnotí vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nezakladá to samo o sebe dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku. Preto dovolanie obvineného P. J. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.